

Музей – це діалог між людьми, яких розділяє простір і час

«Історія – це свідок часів, світило істини, життя та пам'яті, вісниця старовини...» - так писав давньоримський філософ Цицерон. Зійтися у такому діалозі з людьми минулого можна у музеї, який діє у Дудчанському ЗОСШП.

Музей Бойової і Трудової слави створено у 1964 році тоді ще у Дудчанській середній школі. Засновником був учитель військової підготовки Сторможов Анатолій Миколайович. Його естафету в різні роки підхопили вчителі історії Грушкевич Є.О. та Стеценко Л.М.

Юні слідопити впродовж багатьох років вели велику пошукову діяльність щодо вивченню існуючих та пошуку нових матеріалів про історію села та його жителів у ХІХ – ХХІ ст.. Усі відомості, зібрані пошуковцями, впорядковано у теки, альбоми.

У музеї зберігається багато сувенірів, подарованих до пам'ятних дат земляками Героя Радянського Союзу М.Х.Губайдуліна, рідними воїнів-визволителів, гостями села.

Білик В.П., який є великим поціновувачем пам'яток історії, передав деякі експонати до музею. Це солдатські пагони вояків Другої світової, німецька каска, патронна кулеметна стрічка, багнет, гільза бронебійного патрона.

Однією з ділянок нашої роботи є листування зі школярами з міста Оберхаузен (Німеччина), де у роки ІІ Світової був розташований концтабір для військовополонених. З села Дудчани там перебував наш земляк, Васильєв С.І. (1942–1945 рр.). Наші закордонні друзі звернулися з проханням надати їм якнайбільше інформації про життя Васильєва С.І. та з'ясувати, чи ніхто із жителів села іще не був у цьому таборі. Нещодавно у музеї ми натрапили на

рукописні свідчення, у яких Ніхаета Одарка Петрівна, жителька нашого села, згадує, як у 1941 році її разом з товаришами було вивезено на примусові роботи у Німеччину, в місто Оберхаузен. Спогади та фотографії, якими поділився з нами син Одарки Володимир Ніхает, ми відправили до Німеччини. Приємно, що така пошукова діяльність є корисною не тільки для нас, а й для міжнародної спільноти.

Вивчення історії застерігає від помилок, яких допустилися наші предки в минулому. І добре, що це розуміють і нащадки тих, хто розв'язав найстрашнішу війну другого тисячоліття.

Марина Строган, учениця 9 класу, член гуртка «Музейна справа»